

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 5

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi5-txt-shoot-id47ba7d85-4776-434d-a143-8025ebb3b056.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Det nye Testaments Christendom; »Christenheds« Christendom.

Christendommens Tanke var: at ville forandre Alt.

Resultatet, »Christenheds« Christendom er: at Alt, ubetinget Alt er blevet som det var, kun at Alt har antaget Navn af »christeligt« – og saa (spil op Musikanter!) saa leve vi Hedenskabet, saa gladeligt, saa gladeligt, rund, rund, rund; eller rettere vi leve Hedenskabet raffineret ved Hjælp af Evigheden og ved Hjælp af at det jo er christeligt det Hele!

Forsøg det, tag hvad Du vil, og Du skal see det slaaer til, er som jeg siger.

Var det dette Christendommen vilde: Kydskhed – Horehusene bort. Forandringen er den, at Horehusene bleve aldeles som i Hedenskabet, Liderlighedens Forholds-Tal ligesaa, men det er blevet »christelige« Horehuse. En Horevært er en »christelig« Horevært, han er Christen aldeles som alle vi Andre; at udelukke ham fra Naademidlerne »ih Gud Fader bevares«, vil Præsten sige, »hvad skulde det blive til, naar vi først begyndte at udelukke et eneste betalende Medlem«. Han dør, og alt i Forhold til som han betaler, faaer han en hæderlig Lovtale ved Graven. Og efter paa en, christeligt, saa lumpen, saa nedrig Maade at have tjent sine Penge – thi, christeligt, maatte Præsten hellere have stjaalet dem – tager saa Præsten hjem, han har Hast, han skal i Kirke for at – declamere, eller som Biskop Martensen siger: vidne.

Var det dette Christendom vilde: Redelighed og Ærlighed, Snyderiet bort – Forandringen, som bevirkedes er denne: Snyderiet blev aldeles som i Hedenskabet, »Enhver« (Christen!) »er Tyv i sin Næringsvei«; men Snyderiet antog Prædikaten christeligt, det blev »christeligt« Snyderie – og »Præsten« lyser Velsignelse over dette christelige Samfund, denne christelige Stat, hvor man snyder som i Hedenskabet, og tillige ved at betale »Præsten«, altsaa den største Snyder, tilsnyder sig, at dette er Christendom.

Var det dette Christendommen vilde: Alvor i Livet og bort med Forfængelighedens Hæder og Ære – Alt blev som det var, Forandringen den, at det antog Prædikaten »christelig«: Ordenernes Dingel-Dangel, Titler, Rang o. s. v. blev christelig – og Præsten (denne af alle Tvetydigheder uanstændigste Tvetydighed, dette af alle Latterligheder latterligste Ruskumsnusk!) han er kisteglad ved selv – at decoreres med »Korset«. Korset! Ja, i »Christenheds« Christendom er Korset blevet Noget som Barnets Kjøphest og Trompet.

Og saaledes i Alt. Er der i det naturlige Menneske næst Selv-Opholdelsens Drift nogen Drift som er stærk, da den til Slægtens Forplantelse, hvilken derfor ogsaa Christendommen søger at afkøle, lærende, at det er bedre ikke at gifte sig, dog, naar galt skal være, saa dog bedre at gifte sig end at lide Brynde. Men i Christenhed er Slægts-Forplantelsen bleven Livets Alvor samt Christendom; og Præsten – dette i lange Klæder indhyllede Indbegreb af Nonsens! – Præsten, Læreren i Christendom, det nye Testaments Christendom, har endog faaet sine Indkomster sat i Forhold til, at Menneskene ere virksomme i Retning af Slægtens Forplantelse, faaer noget Vist for hvert Barn!

Som sagt, forsøg det, og Du skal i Alt finde, at det er, som jeg siger det: Forandringen fra Hedenskabet er den, at Alt er blevet uforandret, men har antaget Prædikaten: christelig.